

**Defensio Justa Contra Admod. Reverendum Dn. Patrem August. Michel,
Doctorem Theologiæ Et Juris Utr. Professorem Ingolstadiensem. In Materia
Ardua Constitutionis Clement. XI. Loco Prodromi Ad Disput. Jubilæi**

Tubingæ: Typis Viduæ, Georg-Henrici[i] Reisi[i], MDCCXVII.

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn862444691>

Druck Freier Zugang

a. Bz.
48. 6. 11.

56

284

Fa-1092 (sb.)

1. Jöndelius Ruda.
2. Epistolae Vincenii Dronibau.
3. Karsten de affectionibus, et cet.
4. Döderlein de usu et abusu rationis humanae in rebus diuinis.
5. Quidam in libro sui Gethsegorasfeld.
6. Jos. Math. Martini Gluckensprung. Dronibau ou Rospus.
7. Jacgeri defensio iusta contra patrem Michel in mater: ad: constit. Clem: XI
8. Eiusdem plura de defensio contra Michel in materia eadem.
9. - - plura de defensio contra Michel in materia eadem.
10. Baierus de aqua lustrali Pontificiam.
11. Eligi vindiciae Huttenianae.
12. Seylingius de Eusebiano doctrinae saluificae systemate.
13. Feuerlinus de formula consensus Lut. becessi pro conseruanda puriori e. uangelii doctrina.
14. Idem de Lutherana communione sub una.
15. Janus de Theologia irrogeniti.
16. Janus de sacrificio missae Pontificiam.
17. Des spon dild missi quesi ut au gelysu tonum iud plisiqua dal uisitalu.
18. Haudtwigius de Bryonia, adu dan sil. Riba.
19. Gussow dissertatio, an palmariae quaedam argumentationes, quae pro inaequali hominum, dum nascuntur, ad cognoscendum dispositione formae solent, proae ceptis loquis sint conformes?

20. Boehmii selecta capita ex historia Carol. V. Imp. ad dissect. propostita.
21. Chladenius perpendit, apostolos spiritu sancto repletos.
22. Meier de initiis religionis Christi in Silesia ante Michlai I. tempora.
23. Lasse cogitata de allegoriarum in sacris abusu.
24. Fides Christo ex morte non exortato vana.
25. Plaucquet de unitate Dei.
26. Acad: Georg. Aug: Prorektor et Senat: ad sacra palchatis pie peragenda ciues exhortantur.
27. Vogelius de Marcello Augrae Epi. sed po.
28. Joh. Heav. Mangel de significatione vocis Δεῖδαι ποιε.
29. De Marne examen, diff. qua noua loco Joh. XIV. 23 inferitur explicatio.
30. Quistorpius de Christo legem et prophetas non soluente, sed implente.
31. Mangelii iure-consultus de angelis non nulla medians.
32. Eichenbark quaestio: estne Matheos usus adeo uniuersalis? negatiua.
33. Becker. Necessitatem Redemptoris Oeuvdew nou rationis lumen fore non perspicit, saltem eandem nemo huc usque demonstrauit.

- 1.
2. 3.
3. 4.
4. 5.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.
- 10.
- 11.
- 12.
- 13.
- 14.
- 15.
- 16.
- 17.
- 18.
- 19.
- 20.

34. Boehmii oratio de bonarum art.
in Saxonia flatu etc.
35. Baurius de compositione religi-
onum amicabili.
36. Carpponius de non temere abro-
gandis pericopis evangeliorum
et epistolarum.
37. Via ad ministratione des jueliquen
und göthlichen Abundueßts daron
Grünfau nach Joh. Kreyßfomi An-
ordnung.

DEFENSIO JUSTA

CONTRA

ADMOD. REVERENDUM DN. PATREM

AUGUST. MICHEL,

DOCTOREM THEOLOGIÆ ET JU-
RIS UTR. PROFESSOREM INGOLSTADIENSEM.

IN

MATERIA ARDUA CONSTITUTIONIS

CLEMENT. XI.

LOCO PRODROMI AD DISPUT.

JUBILÆI,

SUB

PRÆSIDIO DOMINI CANCELLARII

JOH. WOLFGANG. JAGERI,
SS. THEOL. DOCT. ET PROFESS.

PRIMARII FAMIGERATISSIMI, SERENISSIMI
DUCIS WURTEMB. CONSILIARII ECCLES. TUBING.

PRÆPOSIT. ETC.

RESPONDENTE

M. JOH. AD. LEDERERO, GERADSTETT. SS. TH. STUD. IN ILL. STIP. TH.
PUBLICE VENTILATA

TUBINGÆ, TYPIS VIDUÆ, GEORG-HENRICI REISL, A. MDCCXVII.

PRO-OEMIUM.

Rodit nuper in Lucem Libellus quidam, sub *Titulo Reflexiones in Examen Reflexum* ab Augustino Michel Canonico Ingolstadiensi Professore emerito Theologiae & Juris Utr.: qui prima fronte promisit serium Examen sententiae Quesnellianae; sed Autor ille tam infeliciter progressus est, ut re ipsa ostenderit, quod nec Augustinum, nec Materiam à Prisca Ecclesia & Pontificibus tanquam certissimam veritatem defensam, satis intelligat. Nos, quanquam consilium non sit, scommata ejus examinare, ulcera enim sunt male sani animi; tamen eò collimabimus, ut satisfiat Edicto Caesareo, hoc est, amico stilo rem tractabimus; ut simul exemplum exhibeamus, quomodo res fidei procul ab omni invidia & malevolentia tractari queant. Faxit DEUS T. O. M. ut alii quoque exemplum nostrum sequantur, atque unice in id respiciant, ut veritas, **QUAE CAUSA DEI EST** sacrosancta, sine ullo affectu ante oculos habeatur. A Ad

23.

24.

25.

26.

27.

28.

8.

9.

10.

11.

12.

13.

14.

15.

16.

17.

19.

20.

Ad Præfationem Dn. P. & Prof. Michel.

Defensio Contra male Imputata Patris & Professoris Emeriti Augustini Michel.

Quanquam magna Defensione non opus sit, in Materia ardua de Bulla Pontificis Clementis XI., cum VERITAS IPSA, & melior ac doctior pars totius Galliae pro nobis militet, & Constitutionem, sive Bullam Papalem haecenus ob errores quam plurimos in ea inventos non admiserit; nihilominus, quia dictus Pater Michel magno molimine contra nos insurgere ausus fuit, per rationes plane ficulneas: ideo, ut Veritati suae constet honor & constantia; pauca, quasi praëliminii loco dicturi sumus: Relicto libero iudicio candido Lectori, quænam pars pro veritate & Gloria DEI stet, & militet, & quæ succumbat.

Primo itaque sciendum, rem imprimis à sæpe citato Michelio tractari plane invidiose; contra nos enim I. excitat *Authoritatem* Clement. XI. quasi magnam Sanctissimo Patri injuriam intulerimus. II. Provocat ad damnationem Quesnellii, ab Archi Episcopo Mæchliniensi factam III. maxime Concilium Tridentinum pro se citat atque ad id provocat tanquam Turrim munitissimam, ex qua omnes obje-

objectiones facile discuti & enervari queant. IV. Putat Pater Michel, non posse ostendi, quod unum Exemplum detur Pontificum, qui ex cathedra aliquid in fide defini- verint, in quo falsum aliquod & errorem comiserint.

Verum enim vero, ut ad hæc principalia puncta, quæ in Præfatione sua examinavit, statim respondeamus, non primus sum qui aliquid scripsit aut sinistri meditatus est contra Clementem XI. Ipse prior nos aggressus est, nam quanta & quam atrox est injuria, quod nos Evangelicos ante Examen institutum Doctrinæ nostræ in Bulla, ut vocatur Cœ- næ Domini, publice cum magna solennitate excommuni- cat, & hæreseos damnat, ut nos ipsi inspectores fuimus, cum Principibus Württembergiæ, tum, cum Romæ vi- veremus. Sane, si nos tam manifestam injuriam retor- queremus, & Papam non saltim hæreseos damnaremus, sed etiam pari tenore excommunicationis Bullam scribere- mus, nulla esset *injustitia*. Neque enim fas est, ut Principes Evangelici, quorum non exiguus est numerus, & qui in potentia pares sunt cum sede Papali, excommunicatio- nis infamiam sustineant, & id quasi inultum sinant, quod ex Rupe Tarpeja Pontifex Romanus instar alicujus fulminantis Jovis tonitrua projiciat. Quare etiam submissi- mē rogatam volumus Majestatem Sacratissimam Imperatoris nostri, ut effrenem illam licentiam excommuni- candi in Pontifice nostro refrenet, & in ordinem redi- gat. Nam, ut in Pacificatione Monasteriensi expresse cautum est, ut æqualis inter Catholicos & Protestantes sit Potestas, neque alter in alterum insurgendi potesta- tem habeat, unde per se patet, Pontifici non esse faculta- tem valide nos excommunicandi, sicut & nobis illa facul- tas denegata est vi dictæ pacis. A 2 Porro

23.

24.

25.

26.

27.

28.

8.

9.

10.

11.

12.

13.

14.

15.

16.

17.

18.

19.

20.

21.

22.

Porro omnes fideles subditi in Imperio Romano non nisi ægerrime ferre possunt, si injuria aliqua Augusto imperii Capiti inferatur. Quin summis viribus eo conniti debent, ut à Sacratissimo nostro Capite omnis injuria depellatur: hinc mirari non debet Clemens XI. si non solum Imperium, summam illam audaciam damnet, quod excommunicationem non saltem Exercitui Imperatoris in Italia fortissime pugnantis intendarit, sed etiam contra ipsum Augustissimum nostrum Josephum fulmen ipsum strinxerit: quæ temeritas non tantum est contra omne Exemplum primitivæ Ecclesiæ, in qua Pontifices dependebant ab Imperatore, & constituebantur, sed etiam est contra omnem sensum Pietatis: Videat ergo qua ratione Pater Michel Pontificem Clementem vindicet à summa impietate & temeritate contra Augustum Imperatorem commissa, & quomodo Principibus & Regibus Protestantibus pro excommunicationis quotidianæ injuria satisfacere possit. Cessante *hac injuria* PUBLICA parati sumus Pontifici Romano honorem omnem non tantum polliceri, sed etiam omnibus viribus eo conniti, ut tota Ecclesia ad amicitiam redeat, & fiat unus Pastor & unum ovile.

Unde consequitur, quod frustra provocet *P. Michel* ad Archi Episcopi Mæchliniensis Humberti citationem Pat. Quesnelli, ejusque tanquam contumaciæ convicti non apparationem; frustra inquam provocat; Quis enim nescit, quod ejusmodi citationes periculosissimæ sint, si eis cœcum obsequium præstetur: præstet prius *P. Michel*, ut secure Doctrinam suam edisserere possit *P. Quesnell*, tum accuset eum contumaciæ.

Verum tristis experientia satis ostendit, quam intutum

tum sit committere se Papali Descriptioni, quæ in Humberto quoque viva est & minax. *Arnaldus* ejus rei testis est, qui in carcere ob dictam nimis libere VERITATEM contabuit: *Quin* sumamus celebrem illum CAPUCINUM *Valerianum*, qui post quam summo sudore multa in *Gratiam* & Favorem Ecclesiæ Romanæ scripsisset, tandem incidens in manus & violentiam Jesuitarum, loco compensationis in Carcerem fuit conjectus.

De *Concilio Tridentino* ob varias gravissimas rationes quam tenuiter sentiamus, jam olim ostendimus, quin imò *Divum Augustinum* in longe majori precio habemus contra *Manichæos*, *Donatistas*, & *Pelagianos* scribentem, quam mille alios Patres in dicto *Concilio* ex cæco affectu perorantes.

Sententiam *D. Augustini* de *Gratia irresistibili* ipsi tanquam privatam relinquimus: sed quod exinde *Calvinianismi* nos arguit *P. Michel*, in eò facit nobis injuriam, ut in multis aliis. Aliud enim longe est *Gratia Irresistibilis* durior *Calvinianorum*, cum quibus plane non facimus, aliud est *Gratia inevitabilis*, quæ *Gratiam prævenientem* antecedit. Hanc omnino agnoscimus, citra commercium cum *Reformatis*. Quanquam mirum admodum sit, quod *P. Michel* hanc adeo repudiet, cum *Gratia prædeterminans Dominicanorum* in re ipsa nihil aliud sit, quam *Gratia irresistibilis*. Ac licet multis verborum coloribus quærant *Doctores Papales*, quomodo *Discrimen* aliquod assignent, tamen manet illud certum, quod in facto ipso *Gratia prædeterminans inferat Gratiam IRRESISTIBILEM*.

Quod denique *Michel* putat, *Pontifices* nunquam in fide errasse, in eo magnum & trabalem errorem committit. Testis *Liberius*, qui anno 352. in *Cathedra Pontificis*

23

24

25

26

27

28

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

tificali sedit; de quo Historicus inquit; Constantio Imperatore Ariano dominante, metu ejus subactus, & ne papalis dominatus detrimenti quid pateretur, in gratiam Constantii Arianis adversus *homosion* & Athanasium subscribit, editam Sirmii confessionem adprobat, lapsuque suo in errorem plurimos inducit. Cui merito sic Hilarius occlamavit: *Hac est Perfidia Ariana! Anathema sibi à me dictum, Liberis, & Sociis tuis! Iterum tibi Anathema, & tertio prævaricator Liberi. Arrianus ergò Liberius fuit.*

Sic & de Johanne *XXII.* referunt, quod dum lis esset de Pontifice eligendo, & arbitrium uni Cardinali de Ossa Carducensi Gallo deferretur præter omnium expectationem conscenso throno, *Ego sum Papa*, clamavit: Hic aperte docuit hæresin, & prædicavit animas defunctorum fidelium ad Beatam visionem DEI ante tempus resurrectionis non admitti, quem ejus errorem Sorbona, Gersone *in sermone Paschali* teste, damnavit, aliique etiam passim, inprimis Thomas *Wallis* Anglus Dominicanus, quem Papa propterea in carcerem compegit, eum hæreseos graviter incusarunt: quam in rem multa nuper Launojus *Epist. lib. I. 5. & lib. III. Epist. ult.*

Sic & de Alexandro VI. constat, quod non saltim hæresi simplici fuerit tinctus, sed & in Praxi hæreticorum pessimorum numerum absolverit, sic enim de eo scribit. *Guicciardinus: in eo non sinceritas, non verecundia, non veritas, non fides, non religio ulla aderat.* Imo isto Pontifice, Romam, gentium illud Asylum, *carnificinam* factam esse venalibus in ea cunctis Sacris, Paulus Langius Monachus in *Citizenfi Chronico* ex *Ualaterrano* commemorat. Mores ejus turpissimos, Avaritiam insatiabilem, ambitionem

nem sine modo, crudelitate in plusquam ferinam, spurios, quos plures habebat, per fas & nefas ad summa provehendi cupidinem foedam, passim Scriptores memorant. Ditiones temporales ad ipsum nullo jure pertinentes, in utraque sc. India noviter delectus, Bulla inter Reges Hispaniæ & Lusitaniæ distribuit, haud equidem Exemplo Christi, qui legitimam hæreditatem partiri gravatus est, sed potius Satanae, qui Christo se adoraturum mundi Regna ostentavit, & promisit, licet eorum vola vel vestigium ad eum jure nullo pertinuerit. Cum Lucretia filia notha, quam primum Ludovico Sforciæ, mox Aloisio Aragoni, Alphonsi Regis filio, & denique hoc interfecto Alphonso Estensi, Ferrariæ Duci elocavit, furtivam incertamque consuetudinem & ipse & filius *Cæsar Borgias* habuisse creduntur. Certe Jacobus Sannazarius Poëta celebris & eximius, Lucretiæ huic Epithaphium ejusmodi cecinit:

Hic jacet in tumulo Lucretia nomine, sed re
Thais, Alexandri filia, Sponsa, nurus.

Tam atrocia Scelera an non anifesto arguunt sceleratissimum animum & conscientiam hæreticam, hoc est, non credentem, quod DEUS sit justus Vindex & Ultor talium scelerum, & quod committentes talia rei sint æternæ damnationis, adeoque actualem excommunicationem mereantur, relinquitur cujus vis sano judicio.

Sanè Paulus Apostolus Collega Petri *incestuosum* excommunicavit. Quid non faceret in Alexandro VI monstro scelerum? ista non libenter: malleus meliora dicere.

In fine Præfationis Reverend. Dn. Pater Michel admonitionem ad me facit, *cum habeam Mosen & Prophetas n*
In

23.
24.
25.
26.
27.
28.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.

Ecclesia Catholica, à quibus veritatem plenissime haurire queam, hos mihi accedendos, pervolvendos, animo à passionibus fereno & in vocata Spiritus Sancti. assistentiâ, ubi veritas exoptata mihi sit expectanda haurienda, atque illuminatio optata querenda, &c. Hic agnosco verum fontem; confiteor Spiritus Sancti. efficaciam per verbum DEI operantem & illuminantem: Sed ignosce mihi quod post sedulum mei examen tenebras in mente mea nullas invenerim. Quin convictionem certissimam habeo; quod religio mea Evangelica conformis sit Mosi Prophetis & Evangelistis: imò publice hic sub juramento religionis profiteor, quod, si dissonantem à corde invenirem fidem meam, quod in quam sine ulla etiam in senio meo mora, talem fidem exuerem & damnarem atque ad vestras partes abirem. Promisi id olim, cum sub Innocentio XI. Pontifice Laudatissimo Romo viverem Rever. Patri Recanato, sed prætendi, quod convictionem falsitatis in fide habere velim. Ecclesiæ splendorem & decus item Innocentii XI. tum temporis regnantis cordati probatissimos mores haud exiguum habere apud me pondus fateor: Verum cum puncta fidei tangant æternitatem, cujus non detur terminus, ideoque satius est & certius verbo DEI, ut ipse præclare suades, fidem omnem adhibere atque ibi præscriptam & definitam salutem quærere. Subinde mihi annos meos & crescentem ætatem in memoriam revocat; neque id ægre fero: quatuordecim jam lustra progressus sum: sat diu vixi. Sed quanti illud est in comparatione ad æternitatem in occiduum! at vero illa ipsa Ratio facit, quod nullus splendor humanus, nulla dignitas temporalis me à fide in DEUM dimovere queant. Sed opus est persuasione INTERNA, convictione divina. Sonat mihi subinde in auribus meis illud S. Augustini in æternum stultitiæ pœna luenda est; si quem falsa opinio deceperit.

CAP.

SUMMARI A.

Quæstio I.

Quid aliud remanet animæ, quæ DEUM atque gratiam ipsius amisit, nisi peccatum & peccati consecutiones, superba paupertas & segnis indigentia, hoc est: generalis impotentia ad laborem, ad orationem, & ad omne opus bonum?

1. Prima propositio vindicatur à Doctissimi P. Michellii vaniloquiis.
2. Detegitur ejus venenum.
3. Convincitur, quod egerit contra Augustinum, à tota Ecclesia approbatum, & maxime à Cœlestino Papa.
4. Concilium Tridentinum nullius roboris & authoritatis convincitur.
5. Probatur ex veritate Scripturæ.
6. DEUS non amisit jus exigendi ab homine observantiam præceptorum Divinorum, etiamsi impotentia nativa laboret.
7. Scripturæ stimulans hominem ad bona opera non supponit vires in eo vocatur, sed spondet ipsi adjutorium Gratia.
8. Vindicantur Textus Sacri contra Dn. P. Michel.
9. Vindicatur Concilium Arausicanum.
10. Gallia & imprimis Doctores Parisienses in Sorbona nunquam steterunt pro Infallibilitate Pontificis.
11. Frustra objicitur Michael Bajus, cujus doctrina in multis sanior est, quam Romana Ecclesia.
12. Hominem potuisse condi in statu natura pura, est figmentum Dominans in Scholis Jesuitarum.
13. In statu natura pura, posito quod detur, homo non potuisset operari bene naturaliter.

B

14. Evi-

14. Evidentiſſimum argumentum fallibilitatis Pontificis Romani, eſt Bulla Clementis XI. etiam teſtibus Gallis.

Quam infeliciter P. Michel in refutatione noſtri proceſſerit, prima ſtatim propoſitio manifeſtum præbet argumentum: nam ejus veritas tam luculenter, nec tantum radiis ſolis, ſed iſtis manibus *Spiritus S.* Scripta eſt, ut mirum ſit, Virum alias celebrem in tam manifeſta luce cæcutire potuiſſe: Nam quod in *hominis anima, quæ DEUM atque gratiam illius amiſit, nihil remaneat niſi peccatum & conſecutiones peccati, &c. &c.*

Hic Sciendum eſt, non tantum S. Patres & præprimis Auguſtinum, ſed maxime Codicem Sacrum dictam Propoſitionem tanquam veritatem Divinam, cui fruſtra nebulæ offenduntur, dilucide nobis exhibere, nam dictum Joh. III. ubi dicitur, quicquid ex carne naſcitur, caro eſt, manifeſto probat, hominem ex natura ſua & poſt peccatum laborare impotentia totali ad omne opus bonum; nec obſtat, quod putat Michel, latitare ſub hac aſſertione venenum, quod eſt, *ſub quovis peccato mortali fieri reſolutionem ſeu privationem omnium donorum & auxiliorum ſupernaturalium*, pertingentem etiam ad amiſſionem fidei & ſpei, **USQUE AD ABSOLUTAM IMPOTENTIAM, SERVANDI PRÆCEPTA, AUT ELICIENDI ULLUM ACTUM SUPERNATURALEM.** Hoc inquam non obſtat, nam contra dicimus, Doctorem Michel non unum hic habere venenum. Ratio I. fuit venenata, & conſiſtit in hoc, quod putet, peccatum mortale imprimis tam enorme, quale fuit peccatum primum, non excuſſiſſe totaliter omne, quod fuit in homine ſupernaturale, aut reliquiſſe aliquam Potentiam ad Spiritualia, hoc enim eſt contra ipſam naturam peccati mortalis, illud ex natura ſua inferit mortem ſpiritualiter, ut proinde recte dixerit Paulus in Epift. ad Ephes. cap. II. Ad dictos Ephesios in ſtatu regenerationis conſtitutos: **VOS ERATIS MORTUI IN PECCATIS.** Venenum itaque Pelagianum in dicta aſſertione Patris Michelii eſt, quia putat, hominem in ſtatu irregenerationis non eſſe plane mortuum in peccatis, & pollere adhuc potentia quadam ad actus ſupernaturales ſive ad bene operandum. Secundum venenum, quod imbibitum eſt in ſententia Domini Patris Michelii, ſtat in

eo,

eo, quod putat, hominem post lapsum habere adhuc potentiam servandi præcepta Divina; Hoc sane merum Virus Pelagianum est, ubi tota Scriptura Sacra reclamat: Adeo enim homo non est capax ad implendam Legem, ut Paulus, licet fuerit regeneratus, tamen in Epistol. ad Roman. cap. VII. per totum caput profundissimas querelas ducat, quam nihil sit in eo virium, ad aliquod bonum vere tale producendum, unde tandem quasi oppressus miseria Peccatorum exclamat: Miser Homo, quis me liberabit à corpore mortis hujus! Vocans conditionem suam nativana **CORPUS MORTIS.**

Denique Tertio Venenum est in hoc, quod putet Michel, hominem lapsum & in peccato mortali constitutum non debere deslere Filiationem DEI & beatitudinem deperditam. Sane primus noster Parens in Lapsum suo rectissimè cum Jeremia dicere debuit; *quis dabit capiti meo aquas, ad deplorandam amissam Filiationem, & beatitudinem æternam.*

Auctoritas Concilii Tridentini, ad quam provocat Pater Michel, nobis plane nulla est; nam quanti nævi & quanti errores sint commissi in Concilio Tridentino, ostenderunt nostri Theologi & dies ipsa docet. Ad hæc **CONCILIUM ISTUD NON FUIT LIBERUM.** Nec secundo partes litigantes fuere auditæ, & Legati à Protestantibus non fuere admissi. Tertio Episcopi Itali fuere multiplicati, ut videlicet vincerent numero suffragiorum. Quarto totum Concilium fuit sub cæca obedientia Pontificis Romani; Qui hac de re plenam quærît informationem, legat Petrum Sarpium; Item Præfationem in Concilium Tridentinum Abbatis de Houssæ; Ut denique mala fides ad oculum pateat, fumatur tantum fundamentalis ille fidei articulus de Justificatione per fidem, ubi Cardinalis Seripandus duo Cantareni Fratres Cardin. & adhuc plures Episcopi steterè pro veritate illa Sancta, nec tamen fuere auditi, numero opponentium pravalente.

Vid. Historia Consilii Tridentini *Petri Suavis Card. Sforza Pabavini.*

Digressio, an Deus serio contendat, & postulet ab homine lapso præstationem totius legis secundum omnem ejus rigorem?

Ad hanc digressionem manu nos quasi ducit Reverendus Pater Dn.

23.

24.

25.

26.

27.

28.

8.

9.

10.

11.

12.

13.

14.

15.

16.

17.

18.

19.

20.

Michel, ille enim nobis imprimis objicit, quod hoc perperam negemus, cum tamen sit aperta veritatis. Imo putat insigne venenum latitare sub nostra assertione. Itaque ut ostendamus, quod non saltem nullum venenum latitet, sub nostra assertione, sed etiam quod venenum Pelagianum se prodat in sententia Dn. Canonici Michelis, ostendemus id evidentissime.

Primo autem remittimus Reverendum Dominum Patrem Michel ad Orationem Dominicam, quam, ut speramus, quotidie non semel & devote, ut ipsi optamus, ad DEUM orat: *Remitte nobis debita, sive peccata nostra, sicut & nos remittimus ea ipsa debitoribus nostris.* Unde validum contra Dictum Patrem & Canonicum necitius argumentum. Nam si hominibus possibile est, ut adimpleant & observent Legem Divinam, tum sane non indigent hac petitione; ubi enim nulla est transgressio mandatorum DEI, in eo nulla est necessitas petendi remissionem Peccatorum. Et hoc argumento non semel sed sæpius utitur Augustinus contra Pelagianos turgidos & inflatos, qui putant, dari posse hominem, qui exacte observet mandata DEI; nam inquit Augustinus, qui hanc Orationem: *dimitte nobis debita nostra*, cuiuslibet, etiam homini Sancto & DEI voluntatem facienti, non dicit necessariam fuisse, quis gravius errat? & alibi contra duas Epistolas Pelagianas Lib. IV. cap. 10. nerveose inquit: *qui contendunt esse in hac vita, vel etiam fuisse justos, nullum habentes omnino peccatum*, hac præsumptione apertissime orationi Dominicæ contradicunt, ubi imprimis vana est exceptio Cardinalis Bellarmini, dicentis: intelligenda hic esse tantum peccata venialia, & quæ sint præter mandata DEI, non contra ea, nam, ut mox latius dicemus, vana est illa distinctio inter peccata venialia & mortalia; Nam ubicunque est opus petitione remissionis peccatorum, ibi necessario subintelligitur transgressio; Ubi vero intelligitur transgressio, ibi intelligitur quoque deprecatio propter offensam DEI.

Secundam Rationem desumat Reverend. Pater Michel ab Examine proprio cordis, ubi inveniet in meditullio ejus inhabitans peccatum. 1. Joh. I. v. 8. Quare ita argumentamur: ubicunque inhabitat peccatum, ibi non potest locum habere perfecta observantia & adimpletio Legis. Atqui in omni homine etiam in renato habitat peccatum in corde, tanquam

in

in proprio cubili. Unde sibi dictum putet Rev. P. Michel quod dixit Johannes, si dixerimus nos, peccatum non habere, mendacium committimus, quod per se quoque est peccatum, & veritas non est in nobis. Sic & Jacobus cap. III. v. 2. Quamvis videatur Defensor esse sanctificationis & Justificationis per bona opera, tamen fatetur & dicit: in multis labimur omnes, & 1. Reg. cap. VIII. v. 46. dicitur, non est homo justus, hoc est, expers peccati in Terris, & Salomon Prov. IX. vers. 20. id dicit: Quis potest dicere mundum est cor meum, & à peccati macula immunet? Excipere hic cum Pontificiis Doctoribus: Sermonem in his locis tantum esse de peccatis venialibus, est decipere, nam id certissimum est, quod nulum detur peccatum veniale ex se & sua natura, sed omnia ante Oculos Divinos mortalia sunt. Nec juvat dicere cum Bellarmino, diversas esse quaestiones, utrum praecepta Divina possint servari, & utrum homo possit vivere sine omni peccato, nam hae duae quaestiones in idem recidunt: Nec Divinus Augustinus respondens hoc Pelagianis, duas illas quaestiones REALITER distinctas esse statuit, ut consideranti locos illos contra Celestium Pelagianum patet.

Tertiò remittimus Dominum Patr. Micheleni sterum ad propria conscientiae suae viscera, ibi inveniet perpetuam illam luctam inter carnem & spiritum, & quidem tam gravi duello, ut illud exprimat gemitus & suspiria. Unde manifestum est consequens, quamdiu in homine invenitur talis lucta, tam diu manet peccatum in nobis. vid. Locus Rom. VIII. ubi Paulus Apostolus nervosè admodum describit illam Luctam & Duellum, & dicit vers. 19. non facio bonum, quod volo, sed malum ago, quod nolo. Idem vers. 23. video aliam legem in membris meis, captivantem me sub legem peccati; Unde tandem exclamat: *Quis me liberabit tandem à corpore mortis hujus.* Sane talia suspiria & talis exclamatio non habet aliquam impletionem Legis, sed infert hominem deprecatores imbecillitatis suae & peccaminosi status. Ubi notandum, Augustinum, cum prius fuisset in sententia contrariâ, dixisse: *Postea melioribus & intelligentioribus cessi, vel potius, quod fatendum est, veritati, ut viderem in illis Apostoli vocibus gemitum esse Sanctorum, contra carnales concupiscentias dimicantium.*

Legis impossibilitas probatur, Ex Act. XV. vs. 10. ubi vocatur Jugum *ἀβάσακρον*. Quid tentatis DEUM imponentes Jugum cervici discipulorum, quod nec Patres nostri, nec nos portare potuimus? Nam si non ferri potest, quomodo posset à quoquam impleri? Frustra reponitur à Bellarmino agi de Lege Ceremoniali, non Morali. Quia 1. si hoc de Lege Ceremoniali dici potest, longè fortius dicendum est de morali. 2. Lex Ceremonialis per se non poterat dici jugum *ἀβάσακρον*, sed propriè hoc refertur ad Moralem, quæ à nemine unquam potuit impleri; & quæ sub execratione ponit eos, qui sub ea vivunt. 3. Quæstio, quæ movebatur, totam Legem respiciebat, non solùm Ceremonialem, sed etiam Moralem Gal. V. vs. 3. Nec obstat quod Decretum Apostolicum agere videtur tantùm de Lege Ceremoniali, quia quæstio mota fuerat quidem ex occasione Legis Ceremonialis, sed Petrus videns ulterius extendi, de tota Lege loquitur, ostendens ejus impossibilitatem, quia erat jugum, quod nec ipsi nec Patres eorum portare potuerant.

Ab Exemplis Sanctorum. Quia Sancti passim hanc impotentiam aperte agnoscunt & profitentur. Job. cap. IX. v. 3. 20. 28. & XV. v. 15. David Psalm. XXXII. v. 6. & CXXX. v. 3. & CXXXIII. v. 2. Salomon Prover. XX. v. 9. 1. Reg. VIII. v. 46. Esaias cap. LXIV. v. 6. Daniel. IX. v. 6. Paulus Rom. VII. v. 14. Phil. III. v. 13. Johannes I. cap. 1. 8. Jacobus III. v. 2. Nec dari potest ullum exemplum hominis *ἀναμαρτήτης*, si Christum excipias. Eant ergo Pharisei nostri & Justitiiarii perfectistæ, Et sanctitatis suæ perfectionem, imò & opera Supererogationis venditent, id est, se justiores & sanctiores Sanctis omnibus impudenter mentiantur.

Vindiciæ Dictorum Codicis Sacri Contra violentas torturas | P. Michel.

CUM Dn. P. Michel non solum sit Juris, sed & Theologiæ Doctor, qui omnem violentiam à dictis Scripturæ Sac. cohibere deberet (talis enim violentia non procul abest à Sacrilegio, quod per se *peccatum gravissimum*) utique per se patet, valde inique & contra omne jus divinum agere P. Michel, qui sacrilegas manus Codici Sacro infert. Torturam illam

illam probamus ex dicto Salvatoris nostri, qui os veritatis est essentialis; Ille enim in loco in paginis nostris citato Joh. III. infallibiliter ita pronuntiavit: *nisi quis renatus fuerit ex aqua & Spiritu, non introibit in regnum Cælorum.* Nulla in his verbis est limitatio & restrictio sed absoluta enunciatio; nec id Nicodemus discipulus Salvatoris aliter nisi absolute intellexit. Unde argumentum nobis evadit validum: Quicumque 1. absolute à Salvatore nostro dicitur genitus ex carne. 2. Quod propter infelicem hanc genituram non introire possit in Regnum Cælorum, ille ipse totali impotentia laborat ad omne opus bonum, ad orationem &c. Atqui homo non regeneratus est ita comparatus, ut non dicatur spem habere posse regni Cælorum, hoc ipso, quia est ex carne natus; Ergo evincitur necessario, quod talis homo nullam habeat potentiam ad ullum opus bonum, nec ad orationem. Majoris Connexio per se patet: nam quod caro est, non potest intrare Regnum Cælorum; deinde quod non potest intrare in regnum Cælorum, non habet potentiam ad opus aliquod bonum, h. e. meritorium vitæ æternæ. Nec potest habere potentiam, ad fundendam Orationem ad DEUM; nam Oratio Spiritualis clavis est ad aperiendum Cælum. Quid ad hanc rationem dicit, sole clariorem & adamante fortiorem Dominus Michel? Nihil; sed mera dat verba injuria contra Magistrum Veritatis divinæ. Dicit enim propositionem Salvatoris nostri non esse intelligendam simpliciter, quippe non dici, PURAM CARNEM, sed cum limitatione, videlicet, in quantum substat auxilio gratiæ divinæ.

Verum si in hac explicatione P. Augustini Michel, non est tortura & violentia, sane nullibi ea invenietur. Nam 1. Nicodemus, ut membrum Ecclesiæ Judaicæ non exiguum non ignoravit, quod homo in Ecclesiâ constitutus gaudeat adjutorio & auxilio gratiæ; Nec tamen ille Salvatore respondit: Heus bone Vir, ego & alii non sumus PURA CARO, sed adjutorio gratiæ gaudemus, quare tuum argumentum nos non stringit. Sed docilis auditor ille Salvatore, de regenerationis necessitate dicenti, plenam fidem adhibet. 2. Propositio Quesnellii expresse hoc supponit, quod homo, qui amiserit gratiam per peccatum aliquod mortale, non habeat potentiam aliquam aut vires ad ullum bonum opus. Quare P. Michel aërem ferit, quia mentem Quesnellii aut non intellexit, aut propter petulan-

23.
24.
25.
26.
27.
28.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
19.
20.

lantiam intelligere noluit: 3. Gratia ejusque adjutorium qua tale hominem non extrahit ex statu ir regenerationis, sed, nisi accedat specialissima regeneratio per aquam & spiritum, relinquit eum in statu damnationis. Hinc frustranea responsio P. Michel. 4. Salvatori nostro fermo est de medio ad aquam & interno perveniendi ad vitam æternam & eluctandi ex statu damnationis, quod, ut ante diximus, fit per aquam & spiritum baptismalem, interne in anima hominis FIDEM accedentem atque ita vitam spiritualem conferentem. Atque hic provocamus ad sensum Ecclesiæ purioris, & relinquimus judicium illis, qui verba Salvatoris nostri in majore religione habent quam P. Michel.

Secunda Ratio ex Scriptura Sacra desumitur ex loco classico 1. Cor. c. II. v. 14. ubi Paulus, volens impotentiam hominis describere, ita rem Apostolice definit: *Animalis homo non percipit ea, quæ sunt Spiritus DEI, est enim ipsi stultitia, nec potest id dijudicare.* Ubi rursus exurgit hoc argumentum: si animalis homo, h. e. in natura sua Consideratus non est *δοχείον* seu receptaculum eorum, quæ sunt Spiritus DEI, tum manifesto exinde consequitur, quod ille nullam habeat capacitatem aut potentiam ad ullum opus bonum v. gr. ad preces. Nam si ne *δοχείον* quidem est aut receptaculum, ergo ipsi plane denegatur omnis potentia ad bonum aliquod opus. Si porro propositio ipsi objecta est STULTITIA, tum utique non habet vires, nec potentiam ad bonum aliquod opus. Quid hic responsurus sit P. Michel, equidem plane non videmus: Contradicere Paulo, gravissima est impudentia EX SE æternæ damnationis MERITORIA.

Argumentum tertium desumptum est ex Eph. cap. II. v. 1. ubi Paulus auditoribus suis dicit, quod ante conversionem fuerint mortui in peccatis. Ubi pariter ita argumentatur: quicumque mortuus in peccatis est & amisit gratiam, ille ipse nullam habet potentiam & vires spirituales ad opus aliquod bonum, vers. 9. orationem. Atqui homo non renatus (de hoc enim est quæstio Quesnellio) mortuus est in peccatis & amisit gratiam. Ergo talis non habet, &c. Ad hoc argumentum, quod luce sua interna radiat, iterum nihil respondet P. Michel, atque adeo responsionem suam adhuc debet. Unde manifesto colligitur, anathema illud non feruisse Quesnellium, sed recidisse in

se in caput illius, qui anathema illud fabricavit. Paris rationis est respon-
 sio ad Concilium Arausicanum in Canone XXII. ubi dictum Concilium,
 quando centies rem melius intellexit, quam præsens Papa, egregie sic ex
 ore ecclesiae pronuntiavit: HOMO DE SUO NIHIL HABET, NISI
 MENDACIUM & PECCATUM. Nam interpretatio, quam facit Ca-
 nonicus & Professor Emeritus, vana proflus est; Eam enim, inquit, sic
 esse explicandam: NULLUM opus nostrum, quod in futura vita aliquam
 retributionem accipiet, procedit à sola natura hominis, nisi mendacium
 & peccatum. In his verbis Michel nolens volens incidit in sententiam Pe-
 lagianorum, qui putabant, quod, licet opus tale, ut est oratio, non sit
 meritorium vitae aeternae, & sic sit steriliter bonum, tamen esse bonum
 opus dicendum. Ad quam exceptionem Augustinus L. IV. contra Julia-
 num cap. III. filo plane divino ita excanduit. Verba ejus sunt sequen-
 tia: Dici non potest, quantum te fallat ista opinio, quae dixisti, omnes
 virtutes affectus esse, per quos aut FRUCTUOSE, aut STERILITER
 boni sumus. Fieri autem non potest, ut STERILITER boni simus, sed
 bonum non sumus, quicquid STERILITER sumus; Arbor enim bona
 bonos facit fructus; Absit autem, ut DEUS bonus, à quo securis para-
 rur arboribus non facientibus fructum, excidat & ignem mittat arbores
 bonas. Quomodo igitur, obsecro, non aut jocularis in his disputationibus,
 aut deliras, qui sterilitum fructus arborum laudas? Qui utique aut nulli
 sunt, aut si melius sunt, laudandi non sunt, aut si fructus boni sunt, pro-
 fecto arbores steriles non sunt; immo & bonae sunt, quarum fructus boni
 sunt; & DEO debent placere, cui arbores bona non possunt nisi placere;
 falsumque erit, quod scriptum est: sine fide impossibile placere DEO. Sed
 quid responsurus es, nisi vana? Ego, inquis, STERILITER bonos di-
 xi homines, qui non propter DEUM faciendo bona, quae faciunt, non
 ab eo vitam consequuntur aeternam. Fustus ergo DEUS & bonus bonos
 est in mortem missurus aeternam? Piget jam dicere, quam multa te sequan-
 tur insana talia sentientem, talia dicentem, talia scribentem, in talibus
 me, quod similiter non desipiam, velut censorie reprobentem. Haec, quae
 hic AUGUSTINUS dixit, DIVINA plane sunt, quibus in aeternum nihil
 poterit respondere MICHEL. Utinam VERITAS recte illuminaret ocu-
 los Michelis, procul dubio nobis lubens assurgeret.

Encomium

23.
24.
25.
26.
27.
28.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.

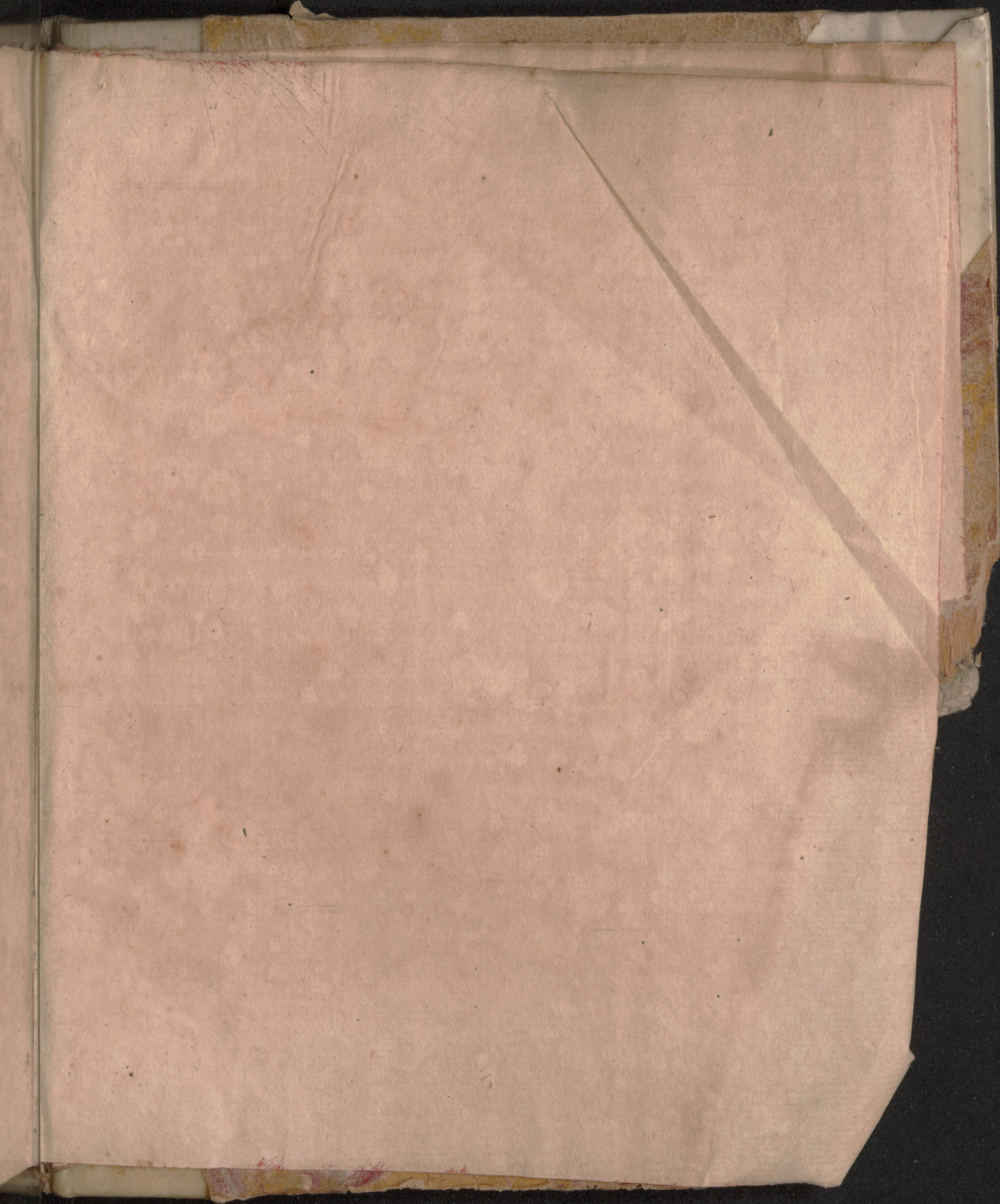
Encomium Edmundi Campiani Societatis JESU
de Concilio Tridentino.

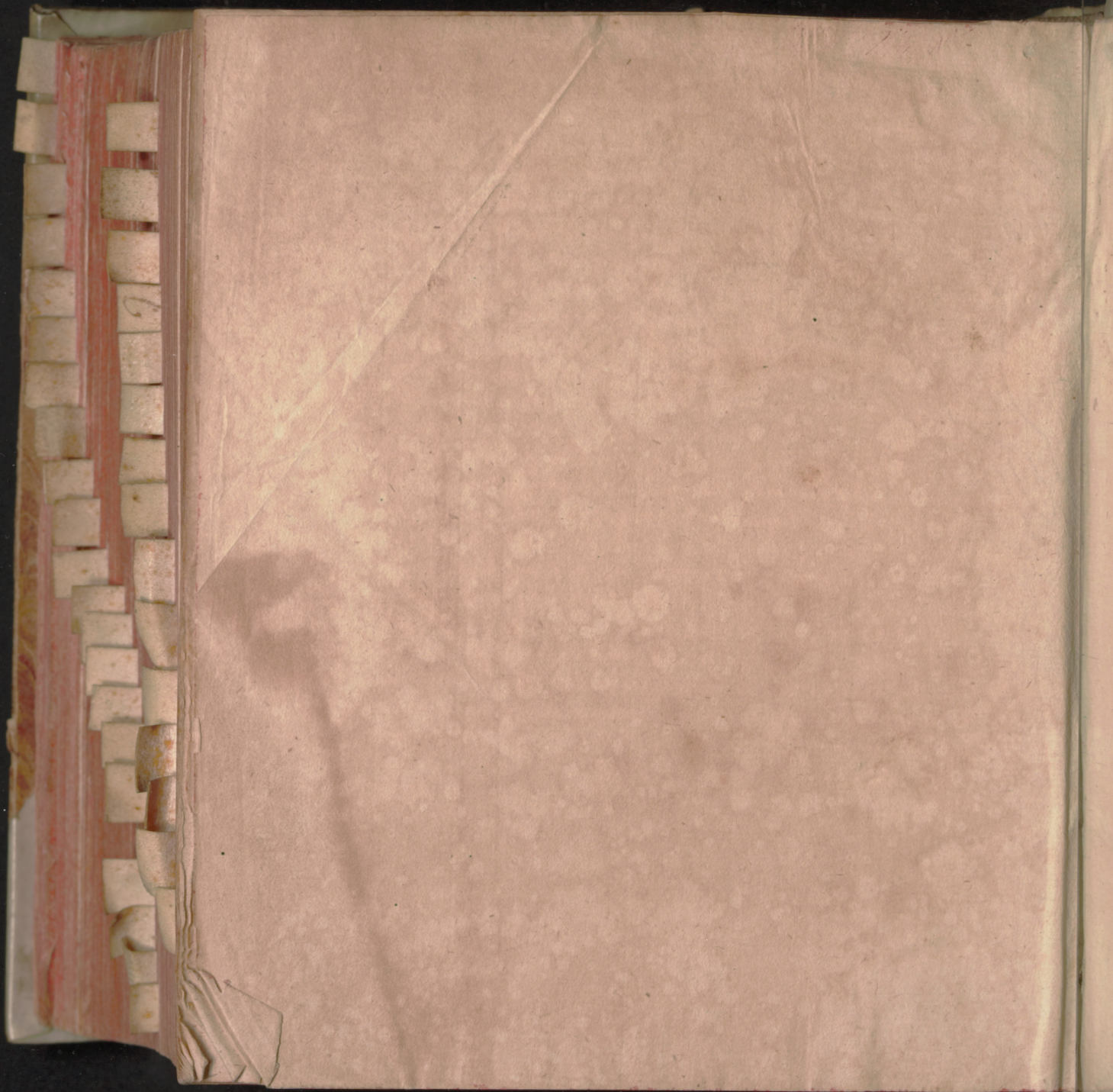
Tridentina Synodus quo magis inveterascet, eo magis indie eoque perennius efflorescet, Bone DEUS! quæ Gentium varietas? Qui delectus Episcoporum totius Orbis? Qui Regum & Rerumpublicarum splendor? Quæ medulla Theologorum, quæ sanctitas, quæ lachryma, quæ jejunia, qui flores Academici, quæ lingua, quanta subtilitas, quantus labor, quam infinita lectio, quanta virtutum & studiorum divitiæ Augustum illud sacrarium impleverunt?

Echo ex Sylva & Convalle Fra- Paulo Sarpio de fama
Concilii Tridentini resonans.

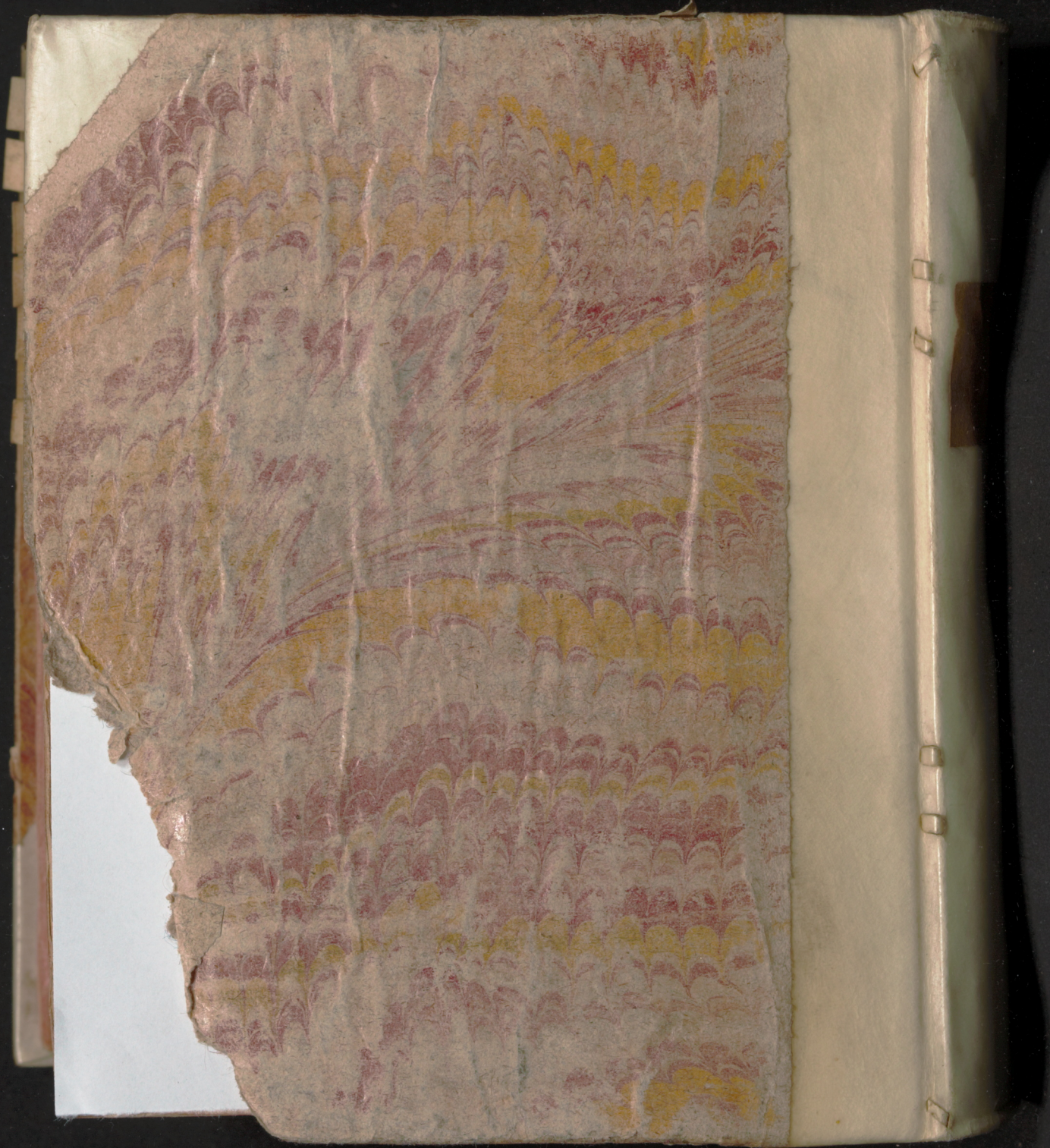
TRidentina Synodus, quo magis veteratoriarum artes in ea se manifestabunt, eo magis in infamia sua marcescet. Bone DEUS! Quam nil ibi integritatis? Quam omnia præstigias & hypocrisim Curia Romanæ redolent? Quam miser ibi delectus Episcoporum, ubi sola pene Italia suffragia dedit? Quam cæcum Curia Romanæ inter Illos obsequium? Quanta Regum & rerumpublicarum deceptio? Quæ macies ibi Theologorum? Quam nulla in ipsis sanctitas? Quæ lacrumarum optimarum animarum, deflentium rapinam & sacrilegium benedicti calicis? Quæ suspiria Christianismi ob causam DEI fraudulentissime tractatam? Quanta lamentatio ob ereptum Evangelium? Quam dissonantes ibi linguæ? Quantæ tenebræ in aperta luce Scripturæ Sacrae? Quantus labor in incrustandis meritis? Quantæ ibi spinæ Scholasticæ? Quam nihil augusti in Conciliabulo, ubi nil nisi superstitio & ambitio Papalis regnavit, Spiritu Sancto in mantica incluso?

SOLI DEO GLORIA.

eilet, mit dem Könige und Propheten
 de: Mache seelig dein Volk, und segne
 und sofort den Kelch wieder auff den Alt-
 ganze Hauße aber antwortet mit zur Er-
 lagenen Häuptern: Wir haben das wah-
 n, wir haben den himlischen Geist empfan-
 n den wahrhaftten Glauben gefunden, dar-
 die unzertrenliche Dreyfaltigkeit an, wel-
 machen wird: Unterdessen nimt der Prie-
 h-Faß, veräuchert den Kelch auff den Alt-
 ht zugleich zum Gedächtniß der Himmel-
 i, die Worte Davids: **GOTT** Du bist
 alle Himmel, und alle Lande sind deines
 und so bald nimt er den Kelch samt den hei- **Pl. 58.**
 m Altar, damit er sie nach dem kleinen Alt- **v. II.**
 sager: Allenthalben, jetzt und immerdar,
 zu Ewigkeit; Wodurch er fürstellen will,
 s, nachdem er in der Welt erschienen und
 iß-volle Werck der Menschwerdung erfül-
 ederum gen Himmel gefahren, und ein-
 gsten Tage, zum erschrocklichen Gericht wie-
 wird, wie die Engeln zu denen Aposteln **Act. I. II**
 welchen alle Menschen werden erscheinen müs-
 n jeglicher seinen Lohn empfahe nach seinen **Rom. 2.**
 Wann er nun die heiligen Gefäßer auff dem **v. 6.**
 gesezet, begiebet er sich wieder zurück zu
 Tisch, und sager dem Allergütigsten **GOTT**,
 äter unserer Seelen Danck, daß er sie an

J 2

die:

